

ligheder, hvor man har bragt Sportellovgivningen paa Tale, saa skal jeg først nævne den Indvending, som navnlig er kommen frem med stor Styrke i den senere Tid, nemlig den, at Statskassen ikke kan give Afkald paa nogen Indtægt, at Statskassen i det Hele taget for Tiden er i saa vanskelige Forhold, at vi tværtimod paa alle Maader maae søge ad nye Veie at skaffe Midler, at det derfor paa ingen Maade kan gaae an, at opgive bestaaende Indtægter. Dertil vil jeg svare, at jeg indrømmer 2 Ting. Jeg indrømmer for det Første, at en Omordning af Sportellovgivningen vil bringe en Nedgang tilveie i Statsindtægterne, det ligger jo allerede i, hvad jeg har anført, at det staaer for mig som aldeles umuligt, at man ved en Omordning skulde komme dertil, at man fik det samme Sportelbeløb ind i Statskassen som nu. Dernæst vil jeg indrømme en anden Ting, nemlig at vi for Tiden ere i den Vanskelighed, at vi i Stedet for at have et Overskud paa vore aarlige Finantslove, tværtimod have et Underkud, og derfor maae skaffe extraordinære Midler tilveie. Men jeg indrømmer ikke, at man heraf kan slutte, at vi maae holde paa denne gamle Beskatning, naar man dog samtidig maa erkende, at den er urigtig, og at den i mangfoldige Tilfælde træffer, hvor den ikke burde træffe; thi saa er jo Sagen den, at Statsborgerne i det Hele taget ville have Fordeel af at svare det nødvendige Skattebeløb under andre rimeligere Former end under en Form, der rammer de Enkelte meget ulige og ikke aldeles sjældent falder meget trykkende og ødelæggende for Driftscapitalerne. Jeg skal ikke særlig henlede Opmærksomheden paa — skjøndt jeg kunde gjøre det; men jeg tror ikke, at det har Meget at sige, skjøndt Noget har det — at der kan være Tilfælde, f. Ex. det, jeg nylig omtalte med Hensyn til Skifteveesen, hvor netop de urimelig høie Afgifter bevirkte, at man ikke gaaer til Skifteretten, skjøndt man ellers vilde gjøre det, og hvor altsaa Afgiftens Høide kun fremkalder Tab for

Statskassen. Det er Noget, som enhver af os maa vide, at der har været Tilfælde, hvor de Vedkommende i et Bo have meent, at det kunde være ønskeligt for dem at benytte Skifteretten, og hvor de derfor vilde have gjort det under et billigt Afgiftssystem; men nu have de undladt at gjøre det, fordi Omkostningerne maatte blive saa betydelige og trykkende, at de have sagt: Lad os hellere finde os i de Ulemper, som ere forbundne med selv at komme ud af det med hinanden, end gaae til det offentlige Skiftevesen. Man seer altsaa heraf, at der dog kan gives visse Tilfælde, hvor en Omordning vilde bringe Noget ind i Statskassen, som nu ikke kommer ind i den; men jeg indrømmer, at dette neppe er saa mange Tilfælde, at de ret vel kunne antages at faae nogen væsentlig finansiell Betydning. Men uanset dette, at vi ere i en saadan Tilstand, at vi have en vanskelig Balance paa vore Finantslove, og uanset at det er givet, at en Omordning af Sportellovgivningen vil medføre en ikke aldeles ringe Nedgang i Indtægter, tror jeg dog, at vi Alle kunne være meget vel tjente med, at faae en Omordning, og komme til at svare de nødvendige Midler til Statshuusholdningen efter rigtigere Grundsætninger, end dem, som ere gjældende i Sportellovgivningen. — Den anden Indvending, som i Reglen kommer frem, er denne, at man ikke kan foretage en Omordning, fordi der endnu er en Deel Embedsmænd, der oppebære Sportler som den betydeligste Deel af deres Løn; thi man kan naturligviis ikke være ved disse Forhold og overhovedet ikke gaae til en Omordning, uden at den iværksettes for hele Landet. Man kan ikke omordne Sportellovgivningen paa de Steder, hvor Embedsmændene ikke til egen Fordeel oppebære Sportler, naar man ikke ogsaa gjør det paa de Steder, hvor dette indtil videre finder Sted. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg ikke kan gaae ind paa, at de Betragtninger, som knytte sig til denne Indvending, kunne være afgjørende. Jeg tror ganske vist ikke, at man skal gaae de vedoms